

РЕШЕНИЕ

№ 1062

гр. София, 20.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 06.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **9653** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 226, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и чл. 156, във вр. с чл. 107, ал. 4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

С решение № 9103 от 18.10.2022 г. по административно дело № 2110/2022 г. по описа на Върховния административен съд, I отделение, е обезсилено решение № 6121 от 27.10.2021 г. по административно дело № 3904/2021 г. на Административен съд – София-град, Трето отделение, 55-ти състав, с което е отхвърлена жалбата на "Топ Инвест Къмпани" ООД срещу Акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 от ДОПК (АУЗ) № 8123-1 от 20.01.2021 г., издаден от П. Ф. на длъжност публичен изпълнител в [община], потвърден с Решение № 1 от 16.02.2021 г. на началника на отдел „Местни приходи“, изпълняващ функциите на териториален директор на НАП съгласно Заповед № РД-09-7/05.01.2016г. на кмета на [община]. С решението на касационната инстанция делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на Административен съд – София-град с участието на надлежния ответник, който в случая предвид предмета на обжалване – АУЗ за определяне на задължения за такса битови отпадъци /ТБО/ и данък недвижими имоти /ДНИ/ по реда на чл. 107, ал. 3 ДОПК, и относимите разпоредби на ДОПК – чл. 107, ал. 4 и чл. 159, ал. 2, и ЗМДТ - чл. 4, ал. 1 ЗМДТ, вр. чл. 9б ЗМДТ, е началникът на отдел "Местни приходи" при [община], същият ръководител на звеното за местни приходи.

Жалбоподателят излага подробни съображения за нищожност и незаконосъобразност на АУЗ № 8123-1 от 20.01.2021 г., като постановен от некомпетентен орган, при

неспазване на изискуемата форма по чл. 59, ал. 2 АПК и при неправилно приложение на материалния закон. Твърди се липса на условията за дължимост на ТБО. Оспорва се действителното предоставяне на услугата от [община] през процесния период по чл. 62 от ЗМДТ, а оттам и материално правното основание за заплащане на ТБО. Възражава срещу определените задълженията за ДНИ. Според оспорващото дружество задълженията за ДНИ за 2015г. и 2016г. са погасени по давност съгласно разпоредбата на чл.171, ал.1 ДОПК. Моли оспорения АУЗ да бъде прогласен за нищожен, алтернативно – да бъде отмене като незаконосъобразен.

Ответната страна – началникът на отдел „Местни приходи“ при [община], чрез процесуалния си представител адвокат В., оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд - София-град, III отделение, 75 състав, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази приложимия закон, намира за установено от фактическа страна следното:

С оспорения АУЗ № 8123-1 от 20.01.2021г. в тежест на „Топ Инвест Къмпани“ ООД са установени задължения в общ размер на 12 666,19 лв., в т.ч. за ДНИ – 4 426,45 лева, от които главница 3 540,42 лева и 886, 03 лева лихви, и за ТБО – 8 239,74 лева, от които главница 6 490,82 лева и 1 748,92 лева лихви, периода 2015 – 2020 г. вкл., дължими по отношение на собствените на дружеството недвижими нежилищни имоти - земя и сграда, находящи се в [населено място], [община], декларирани от дружеството с декларация по чл. 17, ал. 1 ЗМДТ с вх. № [ЕГН]/14.05.2010 г., с партиден номер № М0408029_100514, с отчетната стойност 295 036,50 лева.

Описаният АУЗ е обжалван по административен ред, като с Решение № 1/16.02.2021г. на ответника актът е потвърден.

С оглед представените пред настоящата инстанция доказателства за връчване на Решение № 1 на началника на отдел "Местни приходи" при [община] (л. 11), съдът намира подадената жалба за депозирана в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, от активно процесуално легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване акт и след изчерпване на задължителния административен ред за обжалване, поради което е допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Макар и по различни съображения, съдът споделя тезата на жалбоподателя за нищожност на Акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 от ДОПК с № 8123-1 от 20.01.2021 г.

По силата на изрична правна норма - чл. 4, ал. 1 ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършва от служителите на общинската администрация по реда на Данъчно-осигурителен процесуален кодекс. В тази си дейност общинските служители имат правомощията на органи по приходите, а когато извършват действия по обезпечаване на данъчни задължения, те имат правомощията на публични изпълнители - чл. 4, ал. 3 ЗМДТ. Същевременно не всеки общински служител е компетентен да установява или да обезпечават данъчни задължения. Такова правомощие имат само тези, които са изрично определени от кмета на общината с негова заповед - чл. 4, ал. 4 ЗМДТ.

В случая видно от титулната на АУЗ, същият е издаден от П. А. Ф., заемащ длъжността и осъществяващ функциите на публичен изпълнител по силата на Заповед № ЧР-03-494/22.11.2017 г. на кмета на [община] (л. 25 от адм. дело № 176 от 2021 г.

на Административен съд – Плевен, изпратено по подсъдност на АССГ). С тази заповед П. А. Ф. е назначен на длъжност публичен изпълнител в [община], считано от 22.11.2017 г., с дневно работно време от 8 часа. Независимо, че с предходна Заповед № РД-09-88/22.02.2017 г. (л. 27-28) на П. Ф. в качеството му на младши експерт в отдел „Приходи“ е възложено да изпълнява правомощията на орган по приходите, то не би могло да се приеме, че с последващото му назначаване на длъжността публичен изпълнител и то на пълно работно време, той е продължил да съвместява функциите и на двата органа. Аргумент в подкрепа на този извод е представената друга Заповед № РД-09-495 от 28.11.2017 г. (л. 29), с която кметът на общината е оправомощил служителя Ф. да изпълнява правомощията на публичен изпълнител, свързани със събирането на просрочени публични вземания, което включва обезпечаване на установени и изискуеми публични вземания; предаване на неплатените в срок задължения за принудително събиране от органите на НАП и частни съдебни изпълнители. Т.е. с назначаването му за публичен изпълнител Ф. очевидно е преустановил заемането на длъжността младши експерт в [община], а именно в това му качество са му възложени правомощията по чл. 4, ал. 1 ЗМДТ. Тъй като липсва последващо назначаването му като публичен изпълнител оправомощаване от кмета да изпълнява функциите на орган по приходите, който установява местните данъци (напротив видно от Заповед № РД-09-495 служителят е определен да събира установените с влязъл в сила акт публични задължения), доколкото оспорения акт е издаден от Ф. в качеството му на публичен изпълнител, то не би могло да се приеме, че издателят му е материално компетентен да осъществява функциите на орган по приходите и да издава АУЗ.

В ДОПК и ЗНАП изрично са разграничени правомощията на органите по приходите и на публичния изпълнител, както и фазите на данъчния процес, в които тези отделни самостоятелни органи упражняват своите функции. Това разграничение принципно е съобразено и с издадените от кмета оправомощаващи заповеди, но самите заповеди и техният предметен обхват не е съобразен от издателя на акта, действайки извън нормативно и персонално възложеното му.

Съобразно чл. 107, ал. 1 ДОПК, с компетентност да установяват данъчни задължения разполагат само органите по приходите, но не и публичните изпълнители, а разпоредбите на чл. 4, ал. 1 и ал. 3 ЗМДТ сочат, че установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършва от служители на общинската администрация по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, като в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на орган по приходите.

След като публичният изпълнител не е орган по приходите, нито е оправомощен от кмета да осъществява такива функции, то оспореният АУЗ, като издаден от материално некомпетентен орган, е нищожен. На това основание законосъобразността на акта не следва да бъде обсъждана.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 226, ал. 3 АПК в полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноските, които са своевременно поискани, а именно ДТ за касационното обжалване в размер на 101,33 лева.

Така мотивиран Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3

от ДОПК № 8123-1 от 20.01.2021 г., издаден от П. Ф. на длъжност публичен изпълнител в [община], потвърден с Решение № 1 от 16.02.2021 г. на началника на отдел „Местни приходи“, изпълняващ функциите на териториален директор на НАП съгласно Заповед № РД-09-7 от 05.01.2016г. на кмета на [община].

ОСЪЖДА [община] да заплати на "Топ Инвест Къмпани" ЕООД, ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], район Т.,

[улица], ап. 21, разноски за касационното производство в размер на 101,33 лева (сто и един лева и 0,33 ст.).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК.

СЪДИЯ: